

Full Oficial del Consell Municipal

No es retornen originals
ni s'accepta correspondèn-
cia sobre els mateixos.

Any II - Vilanova i La Geltrú, dimarts, 5 d'octubre del 1937 - Núm. 440

Sols es respon de la publicació
d'aquelles notes que se'ns tra-
metin abans de les 8 del vespre.

ASSAIGS LITERARIS

EL SOL IXENT

Al meu amic J. Maseras, «pescador» a la ronça.

No fa molta estona que clareja i ja a l'enrejolat frescós de l'arena,, hom hi veu els grups de nançaires o xarxaires, que dintre de poc si arriba l'esqué, bararan per tal de fer la visita quotidiana a la mar.

Els llums ni «sisquiera» en veuen; diu el Canari tot indignat amb la galleda a les mans.

Es clar, com que ara es fan rics per moments aquestes bandarres, y en un sol día ja en tenen prou per la setmana, fan les llevades que els sembla, arriben tard, has d'anar a llevar tard tu també per culpa d'ells, i... els altres que es f... A «persili», fa el Pepu, tot tirant els seus gargalls, pitjor que un volcà i renegant més que un lloro.

El Met no és tonto, encara que ho sembli, ell, amb esqué o sense, se'n va a la cerca dels ous i les petxines. Com que passa molt a vora, el Jeroni, que el contempla, li fa: Met...

— Hola, noi; si, mira, a veure si fem unes quantes pessetotes, que encara que diguin que ara no valen... o sinó per la menjuca, saps, noi?

El Mona (ai, quina mona que portes), tot arropit i enfredorít — la calentura li va per dins — dóna el tom per unes barques i es pensa que ja s'ha guanyat el pa. Ja la pagaràs, ja. No vol treballar, car aquest istiu va agafar uns quants camarins i es pensa que els diners li han de durar tot l'hivern.

Després ja se'n penedirà. Però ara, deixeu-li fer tants cigalons com vulgui; deixeu-lo anar a veure la «cansión» del olvido, després ja s'arrambarà al «Minguillo» o a qualsevol altre víctima, amb aquella cara de crist crucificat o de rata pelada, «deixa'm una pesseta».

De tant en tant, algú que pesca amb valentí. Les barques estan endreçades. No es veuen els barnussos de cap jove castigador ni els guarniments de cap «niña bien». Solament a la barca del Quel s'hi veuen unes mitges. Són de la dona del Lacandro, que avui li ha passat pel cap de banyar-se les pantorrilles.

Fora d'ella no hi ha cap més banyista. No hi ha ni la donzella, que encara que no ho sembli, li plau que el «seu» jove li parli de la manera que ho fa, mentre ella, per dissimular, amb una canyeta fa veure que dibuixa a la sorra. No hi ha aquella... aquella que tothom coneix, que diuen que provoca el jòvent amb les seves cuixes morenes, fermes (certament són temptadores), els seus pits grossos i arriats. No hi ha aquell jove que les noies troben tan antipàtic, que estudia per metge i que s'està tot el matí a la platja amb americana posada, corbata, punys i coll forts.

Els llums comencen a veure's. Van a poc a poc. El Pau se'n va a l'embarcació a buscar la galleda. El Torrat va per una barra grossa de gel, puix que té la seguretat d'agafar mòlles. Les mosses i les dones fan la cua de la llet. Que els agrada això de les cues, per tal de poder xafardejar, i saber-ho tot de dalt a baix.

Ja els tenim aquí. El Tarragoní i el Potes. Tot just comença a veure's el Botella. Tots els que necessiten esqué fan l'ull viu per veure si en porten gaires caixes. Tothom cap al pes.

Per garbí, un fum de xemeneia espès, se'n va a visitar els nous conquistadors de la

«nostra» illa. Per llevant, el sol ix damunt mateix de la farola. Hi han uns núvols que formen quatre sagetes rojes, les nostres barres triomfants. Cel amunt llueix encara amb tota la seva resplendor un estel blanc, immarcescible, voltat d'un blau pur que sembla que digui—ho diu—llibertat.

X. G.

EJEMPLOS

Sureda

La guerra es un parásito que, cuando se agarra a un cuerpo, no lo suelta hasta haberle chupado la última gota de sangre.

(Azaña)

Salud. Y empezamos así, como acabaremos, porque no vamos a escribir, vamos a hablar contigo.

Para nosotros no has muerto: el recuerdo, a veces, es más vida, más realidad viva, que la misma vida. Y te recordamos como si habláramos contigo a diario

Por otra parte, no creemos en la muerte. El hombre que cae, aunque no lo parezca, aunque no se le vea, ni se le oiga, sigue viviendo. No por el fenómeno de la reencarnación, sino por lo que en su caminar como individuo de la especie, síntesis de la especie misma, fué dejando a su paso en los demás con su decir, y su hacer, en la tarea de sembrar, de sembrar temperamento, la propia vida, el propio vivir y la propia interpretación del vivir humano. A la postre los hombres no somos más que repetición los unos de los otros. Copias que lentamente se van mejorando de unas a otras.

Y tú, Sureda, fuiste una ilusión, una emoción encendida y un perenne estremecimiento de entusiasmo. Y sobre todo, la voluntad, enhiesta siempre, para alcanzar la excelsa. — ¡ai! aún no entendida, ni comprendida — categoría humana de Maestro de Escuela. Ahí están los Doménech, los Recasens, los Ortega, los Piñol, los Corredor, para probarlo, cuando a través de todas las influencias por que todavía han de atravesar, cuajen, hayan cuajada definitivamente en hombres. Y eras una ilusión: tus hijos, que también cuajarán en hombres de silueta acabada y de talla más lograda que la tuya, porque se están templando en el alto horno de la Guerra.

¡La Guerra!

La guerra que podrà ser maldita. La guerra que habrà de ser bendita.

¡La Guerra...!

La pre-Guerra nos quitó un companyero, Benaiges, primer Maestro de nuestra Escuela que cayó, y como tú magnífico interpretador de «Nuestra Técnica», la nueva modalidad de educar que, como ninguna, llevará al pueblo a su auténtica liberación. Y somos nosotros solos los que sabemos esto muy bien sabido.

La Guerra, también, a fuerza de emoción, y emoción y emoción, ráfagas de balazos de un día y otro día, te ha hecho cisco el corazón, nos ha separado violentamente de tí. Pero, como aquél, tú estás con nosotros.

En nuestra Escuela hay una clase que se llama «Benaiges»; en tu clase, habrá un retrato que diga, sencillamente, «Angel Sureda». Lo demás lo iremos diciendo nosotros todos los días. Salud.

PACO ITIR

CIUTADÀ:

No et sàpiga greu de satisfer els arbitris municipals. El seu producte és indispensable perquè la cultura, l'assistència social, la beneficència, la sanitat i, en fi, la millora de la població, puguin ésser ateses com cal.

DES DEL FRONT

Una estampa de la guerra

Aquella tarda el carter tardava més que de costum; aquella mare, impacient per saber noves del fill estimat que a les trinxeres lluita contra els invasors, surt diverses vegades al carrer sense poder contenir el seu neguit.

Tindrà carta?... Que em dirà?... Vindrà molt aviat?...

Aquestes preguntes es repeteixen incessantment en el seu pensament; tot el seu afany es concentra en aquest fill que avui, lluny d'ella, potser per primera vegada en la seva vida ha anat a arrabassar de les urpes del feixisme odiós la terra que ha produït amb la suor de diverses generacions, fruits que despiatadament ara volen apropiarse els mercenaris al servei del capitalisme internacional.

Per fi la silueta simpàtica del carter del poble apareix al lluny; encorvat pels anys, amb una grossa cartera sota el braç, ve aquest home que té una paraula afable per cada un dels veïns.

Aquella mare, ja molt abans d'arribar a ella, li pregunta, més amb el cor que amb paraules, si hi ha quelcom.

Desengany... però no; lentament, com per fer-la dalir, treu dues cartes, una amb lletra mal girbada, escrita amb llapis, i l'altra un envelop blau amb l'adreça escrita a màquina, que lueix un segell que diu: «Comandància de...» i el nom d'un poble molt llunyà.

La primera és del fill, diu que està bé i que probablement vindrà aviat; ella mira l'adreça, és un xic atrassada, però el cas és que ha arribat.

Deixa la del noi damunt la taula i agafa l'al-

tra; en obrir-la un sotrac al cor fa que es detingui uns moments, li fa l'efecte que li porta alguna desgràcia; per fi es decideix i l'obre.

Llegeix les primeres lletres, i amb els ulls esbatanats s'asseu maquinalment en una cadira; al paper es llegeix: «En la toma del pueblo de X cayó gloriosamente su hijo», i unes paraules de condol del comandament de la unitat on prestava servei.

Amb el cap damunt la vella taula, unes llàgrimes s'escorren silencioses pel seu rostre i cauen en el paper que ha portat la dissort a aquesta llar.

Es fa fosc; una ventada, entrant per la finestra oberta, s'emporta les lletres tan esperades.

La nit, impassible a les tragèdies de la guerra, estent el seu mantell i deixa la velleta a les fosques sola amb el seu dolor.

RAMON BOSCH

Utrillas, setembre 1937.

Dia 17, al TEATRE APOL·LO:

Marcos Redondo

PROVEIMENTS

Carn

Són moltes les indicacions que se'ns fan perquè procurem regularitzar la venda de tots el productes en la forma iniciada amb el peix, puix d'aquesta manera acabarem amb paciència i constància molts trastorns en famílies que es fan càrrec de les circumstàncies i que moltes vegades quedaven sense poder obtenir res, com també amb el abusos dels que no volen estar supeditats a cap norma per conveniència pròpia.

Per tant, començarem doncs, a regularitzar la venda de la carn; si podem comptar amb la col·laboració ciutadana, garantitzem al públic de Vilanova, si obra amb la norma que aconsellem, l'abasteixement d'aquesta mercaderia.

La distribució de la carn es farà de la següent manera:

Tarja del tipus 1 i 2 de família, mitja terça.			
» del tipus 3 i 4 »	» una terça.		
» del tipus 5 i 6 »	» terça i mitja.		
» del tipus 7 i 8 »	» dues terces.		
» del tipus 9 i 10 »	» un quilo.		

AVISOS I NOTICIES

OBRA SOCIAL I CULTURAL
«UNIO DE CECS»

El sorteig corresponent al cupó que porta la data 4 d'octubre, ha donat el següent resultat:

(Per cada sèrie)

Premiat amb 25 pessetes: número 600.

Premiats amb 3 pessetes: núms. 100, 200, 300, 400, 500, 700, 800, 900 i 1000.

Vilanova i La Geltrú, 4 octubre del 1937.

LA JUNTA

COMISIO DE CULTURA

Està ja publicada la demarcació escolar del Grup Espartaco. Pròximament es publicaran les demarcacions escolars que corresponen a les Escoles nacionals d'aquesta vila, amb les indicacions que calguin per a la inscripció de matrícules i expedició de paperetes d'admissió.

CORREOS

Al reanudarse el servicio de Envíos Populares se recuerda al público que los paquetes no podrán exceder de 2 kilogramos de peso, 30 centímetros de largo, 20 de ancho y 15 centímetros de alto.

Villanueva i Geltrú, 4 de octubre de 1937.

AVÍS

El Dipòsit General de Carbons fa avinent al públic d'aquesta vila, que el carbó que es vendrà avui, dia 5, valdrà, complint les normes de la puja de dit combustible, a 7 ptes. l'arroba.

CIUTADANS:

Exigiu i estripeu els tiquets dels arbitris municipals que us cobrin en cafès, confiteries, perfumeries i altres establiments.

Abandonar sencers els tiquets en el mateix lloc on s'us faciliten es perjudicar l'Ajuntament, sense profit propi i a benefici de tercer.

Hojeando la prensa extranjera

Los escritores alemanes

La Sociedad Alemana de las Gentes de Letras, sección francesa, ha adoptado el 7 de junio, en el curso de una reunión pública, la siguiente protesta contra el bombardeo por aviones alemanes.

«Después del bombardeo de Guernica, el bombardeo de Almería, constituye un nuevo y odioso ataque contra el honor y el prestigio del pueblo alemán. Los escritores alemanes emigrados declaran ante el mundo entero; las bombas alemanas caídas sobre Guernica y los obuses alemanes llovidos sobre Almería, deshonran el nombre alemán y constituyen una mancha sobre el honor alemán. Los autores de estos actos inhumanos levantan la indignación y la cólera de millones de hombres en el mundo entero contra el pueblo alemán, son los mismos que encierran en la cárcel a indefensas mujeres para guardarlas como garantía y que asesinan a los padres de niños alemanes. Nuestros camaradas, hombres de letras como nosotros, combatiendo, por la causa de la libertad, en las filas del ejército popular de España republicana, fueron los primeros alemanes que protestaron contra el bombardeo de Almería. Hacemos nuestra esta protesta deseando ardientemente que cristalice en realidad la unión de todos los antifascistas alemanes, por ser sólo ella la que puede garantizar el éxito de la lucha a la que nos hemos lanzado.

Imp. C. N. T. - F. A. I. - J. L. L. - Vilanova i La Geltrú